Ч. 216. Середа 11 жовтня (28 вересня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложеним оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостврах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Справа безпечности від огню.

Як величезну шкоду роблять в нашім краю великі пожарі, особливо лїтною порою, коли люди по найбільшій части в поли при роботї — сего хиба не треба доказувати; не тисячі, але міліони людского добра ідуть що року з димом. В виду того як Сойм так і Видїл краєвий зачали займати ся справою, в який спосіб далось би о скілько можна зменшити небезпечність пожеж а впаслїдок того єсть звіт Видїлу краєвого з проєктами законів зміняючими дотеперішні закони будівельні в більших і менших містах в цїли узисканя більшої безпечности від огню та внесеня стремлячі до улекшеня особам приватним, особливо же біднїйшим, набуваня материялу безпечного від огню по низшій цїні для покритя дахів.

На доказ потреби таких змін і заведеня більшої безпечности від огню наведені в звіті Видїлу краєвого дати, з котрих показує ся, що в часї від 1888 до 1902 року, отже в протягу 15 лїт було в нашім краю загалом 22.435 місцевостий навіщених пожежею а 30.538 случаїв огню. Шкода в движимостях виносила загалом 139,125.206 корон, або пересїчно річно 9,275.014 корон а в порівнаню з такими самими датами з часу від 1870 до 1889 пересїчна річна висота шкід збільшила ся о суму 2,548.862 корон.

Видїл краєвий на основі дат зібраних від товариств обезпечень прийшов до переконаня, що головною причиною таких пожеж єсть покриванє дахів материялом небезпечним від огню. Длятого Видїл краєвий вводить в нових проєктах законів заказ покривати всї нові будинки материялом небезпечним від огню а в більших містах заказ покриваня і давних будинків таким же материялом, хоч би они були положені поза районом, установленим для будинків безпечних від огню і критих безпечним материялом. За то предкладає Видїл краєвий, щоби в громадах сїльских і маломіских, обнятих законом з дня 13 жовтня 1899, можна було призволяти на покриванє материялом небезпечним від огню в тім случаю, коли би хтось перебудовував на тім самім місци і в тих самих розмірах старий або спалений будинок, скоро видїл повітовий переконає ся о єго убожестві.

Дальше вводить Видїл краєвий основну зміну, що рішенє що до районів для безпечних від огню будинків і що до реґуляцийного пляну буде належати в будучности до Видїлу краєвого а то на основі внесень видїлів повітових опертих на мнїню ради громадскої. Видїл краєвий вводить дальше точно означений речинець, в котрім має настати виміна ґонтових дахів на криті материялом безпечним від огню.

Заводячи так далеко сягаючу і безперечно тяжку для населеня зміну, якою єсть обовязок покриваня всїх нових будинків материялом безпечним від огню, предкладає Видїл краєвий заразом прийти в поміч бідним жителям сїл і малих міст через удїлюванє їм за посередництвом видїлів повітових безпроцентових, у відповіднім речинци зворотних, а запоручених громадами позичок на безпечне від огню покритє. Видїл краєвий предкладає в тій цїли утворенє самостійного фонду позичкового, вивінованого квотою 1,000.000 К, з котрого мають бути удїлювані безпроцентові позички убогим жителям сїльским і маломіским, зворотні в 10 лїтах. Фонд той має служити також на оснуванє складів глиняних дахівок або цементових під условєм, що видїли повітові будуть заосмотрювати з тих складів сїльских і маломіских жителїв дахівкою за зворотом цїни фабричної з дочисленєм лиш коштів достави до повітового складу.

Важні постанови вводить Видїл краєвий також на обширях жереловиск і стаций клїматичних. Видїл краєвий з Намістництвом мають означувати ґрунти, котрі не вільно забудовувати. Відтак заводить новий закон здержанє робіт будівельних в купелевих містах в го-

---

9)

Вздовж берегів Чорного Моря.

Записки з подорожий.

Зладив К. Вербин.

(Дальше).

Анґлїйский посол відповів цареви зовсїм справедливо, що той чоловік, про котрого він говорить, не так то ще дуже хорий, хоч правда, що він дуже натерпів ся від тих многих лїкарів, що беруть єго курувати — держави й народи звичайно не так борзо умирають, а анґлїйске правительство в нотї з 9 лютого 1853 відповіло, що не хоче робити умови на случай упадку турецкої держави, бо така умова послужила би лиш до того, щоби прискорити той упадок.

Під ту пору дипльоматичний успіх Австриї супротив Порти додав Росиї ще лиш більшої охоти до дальшої акциї против дїйстно дуже „хорого чоловіка“. Чорногора, хоч стояла під верховною властию султана, уважала ся независимою а Чорногорцї часто нападали на Турків в Альбанії і Боснї. Коли же помер чорногорский князь і владика а єго своях Данило виступив яко сьвітский володїтель і постановив собі визволити Чорногору з під турецкого панованя, вислала Туреччина в грудни 1852 р. до Чорногори велике войско, в котрім яко офіцири служили деякі Поляки, що попереходили були на турецку віру, і Мадяри. В обороні Чорногорців виступила тодї Австрия і зібрала на дальматиньскій граници значну силу войска а рівночасно вислала свого ґенерала гр. Ляйнінґена до Константинополя, котрий визначив Туреччинї пять днів часу до сповненя австрийских жадань а в противнім случаю загрозив війною. Туреччина перепудила ся і відкликала зараз своє войско з Чорногори, признала Австриї свобідний перехід через свої землї, що пориривали дальматиньске побереже та обіцяла арештувати польских і мадярских втїкачів, навіть і тих, що попереходили були на турецку віру, а крім того вислав ще султан письмо до Цїсаря Франц Йосифа, в котрім звиняв ся і оправдував поступованє свого правительства.

Росия побачивши, що Туреччина налякала ся Австриї, постановила й собі напирати на турецке правительство та шукати зачіпки до війни. Причину до того мала подати незалагоджена справа сьвятих місць в Палестинї. А треба знати, що ще від 1847 р. вели ся межи православним а римо-католицким духовеньством в сьвятій земли спори о срібну зьвізду, завішену у Вифлеємі над тим місцем, де Христос народив ся. Зьвізда тота десь щезла, а хто єї звідтам взяв, не знати. До того прийшли були ще й иньші спори о сьвяті місця, а іменно о три ключі до головних дверий церкви Пречистої Діви Марії у Вифлеємі. В обороні латиньского духовеньства станула була Франция а в обороні грецкого або православного духовеньства станула Порта. Остаточно порішив був султан в лютім 1852, що давні привилеї православного і католицкого духовеньства мають позістати й дальше, але латинники мають задержати всї три ключі від дверий до згаданої церкви. Один з тих ключів бракував і о него почав вести ся дальший спір.

Ледви що уступив ся був один тяжкий ворог в особі австрийского ґенерала, як вже явив ся другий в особі царского посланника кн. Меншікова, котрий дня 28 лютого 1853 р. приїхав до Константинополя. Він не хотїв пересговорювати з міністром справ внутрішних Фуадом і поминув єго а зайшов лиш до других міністрів в звичайнім подорожнім одіню, в пальтотї і в заболочених чоботах — так, бачите, легковажив собі турецких міністрів. Він порушив зараз справу сьвятих місць, але поки що не виступив ще з отвертим жаданєм. Туреччина перепудила ся, тим більше, що Росия зачала вже була збирати войско в Бесарабії. В виду того зажадало турецке правительство від Анґлїї і Франциї присланя своїх фльот а рівночасно й міністер справ заграничних Фуад подав ся до димісиї.

Аж 17 марта виступив Меншіков зі своїми жаданями і домагав зробленя угоди що до сьвятих місць а 19 цьвітня поставив нові жаданя, домагаючись виданя султаньского розпорядженя в справі посїданя сьвятих місць, другого розпорядженя в справі направи банї на церкві гробу Спасителя при виключній участи грецкого патриарха а наконець удержаня привилеїв православної церкви.

Тимчасом Франция вислала була свою фльоту а Анґлїя післала до Константинополя дуже вплививого мужа, давного свого амбасадора Страффорда де Редкліф. Сей дорадив Порті, щоби она пристала на дві перші точки і

ловних місяцях сезону т. є. в липни і серпни, установляє віддаль будунків від публичних доріг на 6 метрів від зовнїшного краю тротоару, право примусового усуненя за винагродою пекарень, кузень, слюсарень і т. д.

Вісти полїтичні.

Угорска криза. — З Росиї. — Рух против армії у Франциї. — З Норвеґії.

Угорска криза займає в теперішній хвили найперше місце в полїтицї і о скілько можна зміркувати з послїдних вістий, доходить мабуть до найнебезпечнїйшого степеня, бо вже й палата панів зачинає виступати опорно против правительства і Корони. Угорске бюро кореспонденцийне доносить іменно: Около 300 членів палати панів зібрало ся вчера в помешканю ґр. Дешефія в цїли обговореня ситуациї і наради над тим, яке становище має заняти палата панів супротив евентуального відроченя парляменту. По довшій дискусиї згоджено ся на резолюцию, в котрій палата панів застерігає ся рішучо против всякого відрочуваня парляменту яко безправного акту, суперечного з основами конституциї і парляментаризму. Резолюцию і мотиви предложить в палатї бар. Дезидерий Пронай.

Кошут подав до відомости, що хорватскі і дальматиньскі посли, котрі відбули конференцию в Рецї (Фіюме), повідомили урядово коалїцию, що хотїли би з нею порозуміти ся і що в тій цїли висилають до Будапешту комітет, зложений з 5 членів. Заяву ту принято з радостию до відомости і вибрано зі сторони коалїциї комітет зложений з 7 членів. До того комітету увійшли: Франц Кошут, ґраф Юл. Андраші, ґр. Альберт Аппоній, барон Дезидер Банффі, ґр. Алядар Зічі, ґр. Теодор Баттіяні і Ґеза Польоній.

З урядових кругів петербурских доносять, що дума державна буде скликана найпізнїйше в половинї сїчня 1906 р. а вибори до думи будуть розписані всюди на один і той сам день. Вибори на зборах громадских мають бути переведені не пізнїйше як 17 грудня а день виборів ґуберніяльних буде означений не пізнїйше як на половину грудня старого стиля.

Послїдні розрухи в Москві прибрали були величезні розміри; кажуть, що ранених і убитих було аж 600. Войско стріляло а навіть впадало до домів і нищило все, що дало ся. З суботи на недїлю відбували ся збори на перскім бульварі. Войско стріляло насамперед слїпими набоями, а товпа відповіла вистрілами з револьверів. В недїлю пекарі обкидали войско камінєм а козаки убили 8 пекарів і 2 зранили тяжко. Крім того погиб один пекар і один козак. До берлиньского „Lokal-Anzeiger-a“ доносять, що розрухи страйкові прибрали великі розміри. До складачів друкарских прилучили ся студенти, котрі з червоними хоругвами і співаючи марсилїянку, переходили улицями. Жандармів обкинено камінєм і зранено з них 12. Войско рубало шаблями а демонстранти стріляли з револьверів.

Цар затвердив вже ухвалу комітету мінїстрів в справі перевозу росийских плїнників з Японії. Всїх 64.000 плїнників має перевести 70 кораблів до чотирох днів з Японії до Владивостока а звідси поїдуть они зелїзницею дальше і перевіз буде коштовати сїм разів меньше як кораблями через канал Суеский.

З Парижа доносять: На робітничій біржи розлїплено плякати з острими атаками на армію, особливо же на офіцирів. Плякати взивають рекрутів, щоби зібрали ся перед двірцем всхідним і устроїли там перед від'їздом велику демонстрацию анти-войскову. Подібні плякати порозлїплювано також і в многих містах на провінциї. Єсть то рух, котрий стремить до скасованя мілїтаризму і до загального роззброєня. В Парижи арештовано 5 осіб, що розлїпляли того рода плякати.

В норвеґскім стортінґу розпочали ся наради над договором заключеним в Карльштадтї в справі скасованя унії зі Швециєю. Звітник меньшости Конов доказував, що скоро пограничні кріпости будуть знесені, Норвеґія не вдіє нїчого, а Швеция буде могла розвивати свою армію. Ґенеральний комісар війни Братліє противив ся сему поглядови. Наконець социялїст пастор Еріксон предложив, щоби справу, чи шведскі услівя суть оправдані, поручити мировому судови в Газї. Тому спротивив ся мінїстер справ заграничних Левлянд. По промові ще кількох бесїдників засїданє відрочено.

Новинки.

Львів, дня 10 жовтня 1905.

— **Преосьв. Владика перемиский** Константин Чехович був вчогди на авдиенциї у Єго Величества Цїсаря.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Стан Баденї повернув до Львова.

— **Соймова канцелярия** буде видавати білети вступу на ґалериї Сойму від 6-ої до 7-ої години вечером перед кождим засїданєм.

— **З перемиской епархії.** На перший рік богословя приняті до духовної семинариї у Львові: Дом. Вендзилович, Теод. Вергун, Ром. Гладишовский, Ром. Глушкевич, Яр. Константинович, Павло Коцко, Стеф. Конистяньский, Лев Кульчицкий, Ром. Наклович, Яросл. Пайчиньский, Ів. Перепелиця, Анд. Пизюр, Йос. Рейнарович, Кир. Тустановский. Ів. Фединьский, Петро Чавс, Кир. Чайковский і Лев Чапельский. — Цертифікати на перший рік богословских наук в львівскім унїверситетї одержали: Мих. Царевич, Ів. Білик, Викт. Латчак, Ів. Гладиш, Мих. Симко, Стеф. Когут, Йос. Федоренко, Теод. Заблоцкий, Петро Середа, Мих. Городиский, Стеф. Грабач, Стеф. Білиньский і Ів. Петик. — Крилошаньскі відзнаки одержав о. Кипр. Хотинецкий, катихит ярославскої ґімназиї. — Містодеканом затварницким іменований о. Ів. Кузїв з Дидьової.

— **Розпорядженє о вимірі кари на малолїтних.** Управитель мінїстерства справедливости др. Кляйн видав дня 30-го вересня с. р. розпорядженє о вимірі кари на малолїтних і молодих, котрого головні основи суть слїдуючі: Молодих людий від 14 до 18 року житя, засуджених на кару, треба збирати в одну громадку і відлучати від них таких, котрі вже зовсїм зіпсуті. Коли би число громади перевисшало 25, то треба утворити другу громаду. По можности треба збирати в одну громаду таких, котрі ще можуть поправити ся, або котрі засуджені на легшу кару. Вибір має переводити дуже оглядно урядник судовий, що має надзір над вязницею. Молодих виновників треба під кождим взглядом навіть і тодї, коли суть на дворі, держати здалека від прочих засуджених. Вимір кари повинен молодим виновникам дати пізнїйше можність честного званя. Молодих виновників треба морально підносити, призвичаювати до дїяльного житя і заставляти до роботи, котра би їм давала спроможність зарібку. Молоді виновниці треба учити ручних робіт і уважати на то, щоби опісля могли брати ся до якогось званя. Вязнів одного суду можна висилати до другого, щоби они там могли бути сполучені з другими в одну громаду. Доки нові законні постанови не установлять основ, після яких треба би обходити ся з малолїтними, треба пробовати по можности так устроїти переважаючий тепер спосіб накладаня кар, щоби тим підносити моральне уздоровлене малолїтних. Розмірно мале число малолїтних, що мають відсиджувати кару, дає також можність, щоби того рода вязнями більше опікувати ся. Позаяк небезпечність потерпіти моральну шкоду при вражливости ума в сїм степени віку буває більша, то треба таких вязнів, де то лиш можна, розміщувати в окремих до того льокалях і о скілько можна далеко від других кель. Таке відо-

---

вволила Росиї волю, а про трету щоби нїчого о нїй не згадувала. Через то справа сьвятих місць висунула ся знову наперед а Меншіков уважаючись покривдженим, передав дня 6 мая ультіматум, в котрім домагав ся угоди що до сьвятих місць та назначив відповідь на 10 мая.

Порта дала відповідь в назначенім часї і зазначила в нїй, що не може пристати на угоду, бо то противилось би независимости султана. Меншіков вислав тодї ще раз ультіматум, назване тодї „ультіматіссімум“, в котрім повторив свої жаданя та зажадав ще конференциї з великим везиром. Єму визначено конференцию, але він замість прийти в своїм часї, пішов просто до султана, а той відослав єго до мінїстрів. Мінїстром справ заграничних в Туреччинї був під ту пору дуже здібний полїтик Решід-паша; він обставав при відповіди з 10 мая, а Меншіков виїхав тодї дня 21 мая з цїлим персоналом росийскої амбасади з Константинополя.

Якийсь час вела ся ще диплїоматична переписка межи росийским канцлером державним Нессельроде а Решідом-пашою, аж остаточно цар Николай видав дня 26 червня 1853 року манїфест до народу, в котрім пригадав, що Росия призначена на то, щоби боронити православної віри, і заявив, що він мимо своєї миролюбивости каже свому войску машерувати на Турка не на то, щоби здобувати землї, лиш щоби одержати запоруку для установленя наново нарушених прав. Із сего видимо найлїпше, як крутими дорогами ходила росийска полїтика. Сам цар піддавав первістно Анґлії плян подїлу Туреччини, а тепер в своїм манїфестї до народу казав, що він іде лиш боронити інтересів православної церкви.

Цар Николай зле обчислив ся. Насамперед не умів він як слїд обчислити нові зміни у Франциї, де запанував цїсар Наполеон III. Сей монарх рад був з нагоди, що буде міг тепер розбити союз тих, що давнїйше виступали против Франциї, а тепер не конче були єму прихильні; він ще в марті вислав був свою фльоту на грецкі води. Анґлїйске правительство було нерішиме, ба навіть старало ся наклонити Туреччину до уступок в користь Росиї. Австрия, на котру цар найбільше числив, стала неспокійна в виду грозячої війни на єї найнебезпечнїйшій границї. Пруси також не заохочували царя безпосередно. Отже посли трох держав, Анґлії, Франциї і Прус зібрали ся з австрийским мінїстром справ заграничних ґр. Буоль-Шавенштайн у Відни на конференцию (24-го липня), котрої вислїдом була поки що так звана „віденьска нота“, котрої цїлию було мирне залагодженє непорозуміня, а котру вислано рівночасно до Петербурга і Константинополя (2 серпня).

Тимчасом з росийскої сторони зроблено рішучий крок: дня 2 липня переступило росийске войско в силї 40.000 мужа в двох корпусах під проводом двох ґенералів Лїдерса і Данненберґа, а під верховною командою кн. Горчакова, через ріку Прут і вступило до придунайских князївств (Молдави і Волощини). В Константинополи занепокоїли ся були тим дуже, а все-ж-таки правительство не рішило ся зараз виповідати війну. Настрій в придунайских князївствах був противний Росиї, та й християньске населенє в Туреччинї, ізза котрого прийшло до війни, не дуже бажало собі росийского протекторату.

(Дальше буде).

кремлевє треба строго удержувати також і в прочих зносинах в домі карн м.

— **Нове полученє Львова з Будапештом.** Технічно-полїцийна ревізия зелїзного шляху Санки-границя угорска і шляху від угорскої границї до Великої Березни (Надь Березна) відбуде ся дня 12-го с. м. Зелїзничий рух на тій части шляху розпічне ся в половинї жовтня, завдяки чому Львів одержить нове і найкоротше безпосереднє полученє з столицею Угорщини.

— **Будова нового зелїзничого двірця в Станиславові** має розпочати ся ще сеї осени. Дня 7-го жовтня відбула ся лїцитация в справі переданя поодиноких робіт підприємцям. По потвердженю дотичних оферт приступить ся сейчас до перебудови двірця. Ще в сїм роцї мають бути викінчені дві прибудови по шість метрів довжини по обох крилах двірцевого будинку. Пізнїйше наступить підвисшенє партерових частий до висоти першого поверха, будова на центральній части великого павільону з банею і перерібка дотеперішних поміщень. Новий дворець має бути викінчений дня 1 жовтня 1907 р.

— **Фальшівник монет.** Краківска полїция викрила, що арештований фальшівник монет, який подавав себе за Володислава Бялика з Королївства польского, називає ся на правду Теофілем Брикчиньским, був засуджений на два лїта вязницї за фальшівництво і утїк дня 8-го серпня з львівскої вязницї в товаристві двох инших арештантів, Ледроса і Лужаньского.

— **Хитрий лихвар.** Звістний львівскій полїциї лихвар Іцик Абенд позичив реставраторови Гранд Готелю 180 корон на три дни. Коли три дни минуло, а ресторатор не звертав єму гроший, а крім того Абенд довідав ся, що єму грозить невиплатність, прибіг підчас обіду до реставрациї і зажадав ключа від пива, аби міг в той спосіб відобрати свої гроші. Реставрацийна служба, не признаючи такого самовільного фантованя, трохи обштовхала лихваря і викинула з реставрациї. І ось нагле Абенд зробив ся милосердним і почав збирати датки на бідних, напастуючи всїх знакомих. Один з адвокатів, котрого Абенд несподївано чепив, дав єму в посміх корону і аж відтак запитав ся, на що збирає. Тодї лихвар відповів з цїлою безличностию, що „чейже мусить собі відбити страту 180 корон позичених реставраторови“.

— **Рабунок на улици в білий день.** Вчера в саме полудне переходила улицею урядничка почтова пані О... Коли доходила до улицї Цитадельної, виймила портмонетку і хотїла подивити ся, чи має в нїй перстень, котрий хотїла дати до направи. З портмонетки виставав банкнот на сто корон. Добачив то, видко, якийсь порядно одягнений панок, що ішов поза нею і вихопив їй з рук портмонетку, виймив з неї банкнот а кинувши відтак портмонетку, пустив ся в улицю Зіморовича і щез. Заким пані О... опамятала ся зі страху і могла крикнути о поміч, за зухвалим рабівником вже й слїд був пропав. Тепер шукає за ним полїция.

— **Скок з поїзду.** Вчера о годинї 7 рано в поїздї ч. 16, що ішов з Підволочиск до Львова, по виїздї із стациї в Борщовичах, ревідував кондуктор білєти в 3 клясї і найшовши у молодого якогось робітника фальшиву легітимацию, заявив єму, що по мисли зелїзничого реґуляміну мусить заплатити 6 К кари. Молодець наляканий таким великим видатком, не надумував ся довго, лиш зараз по відходї кондуктора вискочив з ваґона. Полїция в Підзамчи сконстатувала, що відважний а легкодушний робітник називає ся Станислав Марциняк і має 20 лїт. На щастє нічого єму не стало ся.

— **Варварство.** Страшного вчинку допустив ся оногди вахмайстер і штабовий сурмач Іван Зубрицкий в Кльостернайбурзї під Віднем. Він велів уланови Дамянови Димитриєвичеви вивести осїдланого коня із стайнї, а коли він того не хотїв зробити, засудив єго на т. зв. „айнцельняка“. Колиж Димитриєвич заявив на те, що вахмайстер не має права єго засуджувати і домагав ся, щоби єго призначено до рапорту, то се Зубрицкого так розлютило, що побіг до своєї комнати, вхопив шаблю і ґігнав за Димитриєвичем, а допавши єго, пхнув шаблею так сильно, що пробитий сконав на місци. Нелюдского вахмайстра арештовано.

— **Дбанє о зуби вояків.** Після реферату, який виголосив берненьский лїкар штабовий др. Сікінґер на з'їздї нїмецких лїкарів і природознавців в Меранї, всї зуби має ледви 2% вояків, а здорові зуби 4·6%. В австрийскій армії зголосило ся за послїдні чотири роки з болем зубів 9408 вояків, які нездужали 62.070 днів. За той сам час зголосило ся в невеличкій віртемберґскій армії 33.421 вояків при 149.762 днях слабости. Тепер роблять войскові круги заходи, аби давати всяку поміч воякам, що терплять на зубні недуги. Посади специяльних дентистів установлено тепер скрізь по ґарнізонах Нїмеччини, Франциї, Анґлії й Сербії. Ґарнізоновий шпиталь у Відни має дентистичний відділ, а австрийска маринарка в Рецї прямо взірцеве заведенє дентистичне, де воякам переводять всякі операції зовсїм безплатно.

— **Замах на ґубернатора.** З Підволочиск доносять, що російский поїзд особовий, котрий мав там приїхати оногди о 1 год. в ночи, надійшов аж в 16 годин пізнїйше а причиною того став ся намірений замах на ґубернатора. Невислїджені доси злочинцї довідавши ся очевидно, що поїздом особовим має їхати ґубернатор, вирвали шини на шляху, щоби тим способом довести до катастрофи. Тимчасом ґубернатор спізнив ся, а за той час пущено поїзд тягаровий, з котрого на місци, де були вирвані шини, розбило ся на дрібні кусні 19 ваґонів і покалїчило ся кілька осіб легко а одна тяжко. Тепер треба на місци катастрофи пересїдати ся.

— **Чоловік, яких мало.** Таких людий, що зрекли би ся пів мілїона гроший, хиба дуже мало на сьвітї, а прецї знайшов ся такий один. З Парижа доносять: Інжинїр Ґазель в містї Клєрмон-Ферран виграв сими днями на льотерії праси 500.000 франків і зрік ся тих гроший та розділив їх межи свою численну родину. Тром дорослим синам, котрі дали по франкови на закупленє льосу, дав Ґазель по 25.000 франків; кождому з прочих семеро дїтий дав по 12.000, а останок віддав жінцї; собі не лишив нічого, кажучи, що хоче й дальше зарабляти для себе на хлїб насущний власними трудами.

† **Помер** о. Леонтий Любінецкий, парох в Сороках, щирецкого деканата, дня 7-го с. м. в 79-ім роцї житя а 52-ім душпастирства.

Телеґрами.

Оломуц 10 жовтня. Вчера підчас демонстраций зранено 2 особи. В ческім жіночім інститутї і в божници повибивано шиби. Арештовано 23 осіб.

Будапешт 10 жовтня. Резолюция, яку ґр. Андраші має нинї поставити в палатї послів доказує, що єствованє кабінету Феєрварі'го в теперішних услівях не єсть нічим иншим як лиш абсолютизмом. Відрочєнє палати єсть безправством і не дає можности поставити правительство в стан обжалованя. В той спосіб хоче правительство усунути ся від одвічальности не лиш полїтичної але також правної. З тих всїх причин палата рішучо застерігає ся против безнастанного відрочуваня сойму, суперечного з конституцию.

Будапешт 10 жовтня. Тутешні часописи доносять, що в новім кабінетї Феєрварі'го теку рільництва одержить бар. Файліч.

Москва 10 жовтня. (Петерб. Аґ. телеґр.). Страйк пекарів став ся вчера загальним. Підчас послїдних розрухів зранено 5 козаків, 4 жандармів і кількох полїциянів. Оногди о 11 годинї вечером заведено знову спокій на всїх улицях.

Москва 10 жовтня. Вчера прилучили ся до страйкуючих також робітники від водопроводів, внаслїдок чого до робіт при водопроводах вислано саперів.

Берлин 10 жовтня. „Nat. Ztg.“ заперечує вість з Капштадту, мов би межи правительствами анґлїйским а нїмецким вели ся переговори о закупно через Анґлію нїмецкої полудневo-західної Африки.

Барцельона 10 жовтня. Збори анархістів постановили проголосити ґенеральний страйк на случай, колиби процес против анархістів, який розпічне ся 17 с. м. мав закінчити ся засудом.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць** оповіщує: Ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові розписала лїцитацию на доставу ріжличних материялів до осьвітленя, чищеня і згуцаня, виробів шмуклїрских і ткацких, виробів шнурових, виробів з кавчуку, зі шкіри, скляних, щіткарских і меблїв на рік 1906. Близші услівя і формулярі оферт можна одержати в бюрі IV. і V. Дирекциї до 24 жовтня с. р. Речинець вношеня оферт кінчить ся 25 жовтня 1905 о 12 годинї в полудне.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 27).